

τελωνείων φορολογίας τῶν προϊόντων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξαγωγῆς αὐτῶν, διότι καὶ ὑπὸ τοῦτο φορολογεῖται ἡ ἀκαθάριστος πρόσδοδος, οἱ δὲ παραγωγοὶ πληρώνουσι τὸν κανονισμένον φόρον ἐφ' ὧν ἐν γένει τῶν παραγομένων προϊόντων εἴτε ἐξάγονται εἴτε καταναλίσκονται ἐν τῷ τόπῳ πρὸς κατάληψιν τῆς ἀληθείας ταύτης πρέπει νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς πάντα τρόπον εὐρισκόμενον εἰς συγκοινωνίαν μὲ ξένας ἐπικρατείας τὴν τιμὴν τῶν προϊόντων καὶ μάλιστα ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ παραγωγή ὑπερτερεῖ τὰς χρεῖας τῆς ἐσωτερικῆς καταναλώσεως, κανονίζει οὐχὶ ἡ ἐγχώριος ἀγορά, ἀλλὰ ἡ ἐξωτερικὴ ζήτησις. Ἐπομένως ὅταν προϊόν τι ἐπιβιβάζεται μὲ φόρους κατὰ τὴν ἐξαγωγήν δὲν συμφέρει ν' ἀγορασθῇ διὰ τὸ ἐξωτερικόν, εἰμὴ ὅταν ἡ ἀγορά αὐτοῦ τιμὴ ἐκπέσῃ εἰς τρόπον ὥστε μετὰ τὴν προσθήκην τῶν φόρων νὰ ἐξισοῦται μὲ τὰς τρεχούσας τιμὰς εἰς ἄλλας χώρας, ἐνθα ἐπικρατεῖ διαφορετικὸν φορολογικὸν σύστημα οὕτω π. χ. ὁ θέλων νὰ ἀγοράσῃ ποσότητά τινα ἐλαίου πρὸς ἐξαγωγήν, ἐὰν ἐν τῇ χώρᾳ ἐνθα δὲν πληρόνουνται εἰς τὰ τελωνεῖα δασμοὶ προσφέρῃ 10 τάλληρα τὴν βαρέλλαν, εἰς τὴν ἑτέραν, ἐνθα ὑπάρχουσι δασμοὶ 10 0/0 δὲν θέλει προσφέρει εἰμὴ 9 μόνον, τοῦτο δὲ θέλει ἔχει τὸ ἀποτέλεσμα ὥστε εἰς τὴν τελευταίαν χώραν ἡ ἀγορά αὐτοῦ τιμὴ τοῦ ἐλαίου νὰ ᾖ κατὰ 10 0/0 κατωτέρα τῆς τρεχούσης εἰς τὴν πρώτην, ὥστε εἰς πᾶσαν ἐπικράτειαν ὅπου ὑπάρχουσι φόροι κατὰ τὴν ἐξαγωγήν, οἱ παραγωγοὶ πληρώνουσιν ἐμμέσως τὸν ὠρισμένον φόρον δι' ὅλα ἐν γένει τὰ παραγόμενα προϊόντα, διότι ἀναγκάζονται νὰ τὰ πωλῶσιν εἰς τιμὰς μικρότερας. Τὸ ἰδιάζον δὲ τῆς διὰ τῶν τελωνείων φορολογίας εἶναι ἐπὶ μόνων τῶν προϊόντων ἐκείνων τῶν ὁποίων δὲν γίνεται οὐδεμίαν ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν, ὡς εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ Κορινθιακὴ σταφίς, τὸ δημόσιον λαμβάνει ὅσα οἱ παραγωγοὶ ζημιοῦνται διὰ τῆς ἐκπτώσεως τῶν τιμῶν, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων προϊόντων ὅσα ἐν μέρει ἐξάγονται καὶ καταναλίσκονται, ἐνῷ οἱ παραγωγοὶ φορολογοῦνται διὰ τὸ σύνολον, εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον δὲν εἰσέρχεται εἰμὴ μόνον ὁ φόρος τῶν ἐξαγομένων. ὅπου δὲ ᾔθελον ν' αὐξήσουσιν τὸν δασμὸν ἵνα ἐκ τῶν ἐξαγομένων ἀποζημιωθῇ τὸ δημόσιον καὶ διὰ τὰ ἐπιτοπίως καταναλισκόμενα, ἐζημίωσαν τὰ μέγιστα τοὺς παραγωγούς, διότι ἡ ἐκπτώσις τῶν τιμῶν κατέστη μεγαλειτέρα καὶ ἴση μὲ τὸν ἐπιβληθέντα φόρον. Τοιοῦτόν τι συμβαίνει εἰς τὴν Ἑπτανήσον, ἐνθα τὸ ἔλαιον φορολογεῖται πρὸς 18 0/0 κατὰ τὴν ἐξαγωγήν, ἀλλ' ὅταν τὸ εἶδος τοῦτο πωλῇται ἐν Πελοποννήσῳ πρὸς 10 τάλληρα τὴν βαρέλλαν, ἐν Ἑπτανήσῳ δὲν δύναται νὰ ἀγορασθῇ ἐπέκεινα τῶν 8, οὕτω δὲ ὁ παράγων 10 βαρέλλας ἐ-

λαίου Πελοποννήσιος καὶ πωλῶν τὰς 9 (διότι τὴν μίαν ἀφῆρεσεν ἡ ἀποδεκάτωσις) λαμβάνει 90 τάλλ. ἐνῷ ὁ ἴσης ποσότητος παραγωγὸς ἑπτανήσιος, καίτοι φρονῶν ἴσως ὅτι μένει ἀφορολόγητος, δὲν θέλει λάβει εἰμὴ μόνον 80 τάλληρα. Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀρκοῦσιν εἰς ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ διὰ τῶν τελωνείων φορολογικὴ φορολογεῖ ὅπως καὶ ἡ ἀποδεκάτωσις τὴν ἀκαθάριστον πρόσδοτον, εἰς τὴν ὁποῖαν περιλαμβάνονται τὰ κεφάλαια καὶ ἡ ἐργασία καὶ ὅτι μειονεκτεῖ τῆς ἀποδεκατώσεως καθόσον δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸ δημόσιον Ταμεῖον ὅλα τὰ παρὰ τῶν φορολογουμένων ἐμμέσως πληρωνόμενα. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἕτερον τῆς ἀποδεκατώσεως τὸ ἐλάττωμα, ἦτοι τὰς ἐκ μέρους τῶν φορολόγων κατὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίν τῶν φόρων στενοχωρίας καὶ καταπίεσις τῶν φορολογουμένων, τοῦτο ἐκλείπει ὁλοσχερῶς ἀπὸ τὴν διὰ τῶν τελωνείων φορολογίαν, καθόσον τὸν φόρον πληρώνουσιν οἱ ἐνεργοῦντες τὴν ἐξαγωγήν ἔμποροι, οἱ δὲ φορολογούμενοι μὴ ἐρχόμενοι εἰς οὐδεμίαν μετὰ τῶν φορολόγων συνάφειαν ἐκτελοῦσιν ἀκωλύτως ὅλας τὰς ἐργασίας των καὶ πολλοὶ ἔχουσι τὴν ἰδέαν ὅτι μένουσιν ἀφορολόγητοι. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου εἶναι παρατηρητέον, ὅτι φυγαδεύεται τὸ ἐμπόριον καὶ ἐκπίπτει ἡ τιμὴ τῶν προϊόντων εἰς ὅσας χώρας εἰσπράττονται ἐξαγωγικοὶ δασμοί, διότι τηροῦνται ἐκεῖ κατ' ἀνάγκην πολλὰ διατυπώσεις καὶ πρεμεδιάλλονται δυσκολίαι εἰς τὴν κίνησιν τοῦ ἐμπορίου, ἐνῷ πρῶτος ὅρος τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως αὐτῶν εἶναι ἡ ταχύτης καὶ ἡ ἐλευθερία. Ὅθεν ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐκλείψωσι ταχέως οἱ κατὰ τὴν ἐξαγωγήν φόροι διότι τότε μόνον οἱ ἔμποροι θέλουσι λάβει ἀπόλυτον ἐλευθερίαν εἰς τὰς ἐνεργείας των, δυνάμενοι ἄνευ τινὸς περιορισμοῦ νὰ φορτώνωσιν ὅταν καὶ ὅπου εὐκολύνονται, ὅπερ θέλει συντελέσει τὰ μέγιστα εἰς τὴν ζήτησιν καὶ εἰς ἐπωφελεῖς τιμὰς πώλησιν τῶν προϊόντων τῆς ἐγχωρίου παραγωγῆς. Προσθετέον εἰς ταῦτα, ὅτι ἡ κατάργησις τῶν ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς φόρων θέλει καταστήσει περιττὰς τελωνιακὰς θέσεις καὶ ἐκ τῆς καταργήσεως αὐτῶν θέλει ἐπέλθῃ οὐ μικρὰ οἰκονομία εἰς τὸ δημόσιον.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΓΑΛΛΙΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΙ ΕΝ ΙΝΔΙΑΙ.

Σημειώσεις περὶ τῆς Καρικήλης
καὶ τῆς χώρας αὐτῆς.

(Συνέχ. Ἰδε πολλ. 348.)

Μορφαὶ τῆς θρησκείας. — Ἡ Ἰνδικὴ λατρεία ἀναγνωρίζει τὸ ὑπέρτατον ὄν, αἰώνιον, ἀτελεύτητον,

παντοδύναμον, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, τὸν Πα-
ραβραχμᾶν, ὅστις ἀπεκαλύφθη εἰς τρία κατώτερα
ὄντα τὸν Βραχμᾶν, τὸν Βισνοῦ καὶ τὸν Σίβαν, σχη-
ματίζοντα τὴν Ἰνδικὴν τριάδα τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα
Τριμούρτιον γνωστὴν (*), συγκροτουμένην ἐκ τῆς

Ὁ Βραχμᾶς, ἡ πρώτη τῶν τριῶν μορφῶν, εἶναι
τὸ πλαστικὸν πνεῦμα· ἔχει τέσσαρας κεφαλὰς καὶ
τέσσαρας βραχίονας, καὶ ἀναβαίνει κύκνον. Καί τοι
δὲ βαθύως σεβασμοῦ ἀπολαύει ὀλίγους μόνον δια-
τηρεῖ τὴν σήμερον λάτρας.

Συμβολικὴ εἰκὼν τοῦ Τριμούρτιου. Βραχμᾶς καὶ Σαρᾶσβατις.

τριπλῆς δυνάμεως τῆς πλάσεως, τῆς συντηρήσεως
καὶ τῆς ἀναγεννητικῆς καταστροφῆς. Ἡ πλάσις,
κατὰ τὸ βραχμανικὸν σύστημα, ἐγένετο δι' ἑνὸς ὡοῦ
ἱεροῦ ἐξ οὗ ἐξῆλθον, μετὰ πάντων τῶν κόσμων, τὰ

Παριστᾶσιν ἐνίοτε τὸν Βραχμᾶν καθήμενον ἐπὶ
ἄνθους λωτοῦ μυστηριώδους ἐξεληθέντος ἐκ τοῦ ὀμ-
φαλοῦ τοῦ Βισνοῦ· διότι ἐκεῖ, λέγουσιν, ἐγεννήθη.
Ὁ Βραχμᾶς ἐντυποῖ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἡμῶν, καθ' ἣν

Βισνοῦ καὶ Λακχίμη ἐπὶ τοῦ ὄφρατος Ἀτισέχα, φέροντος τὸν Βραχμᾶν ἐπὶ τοῦ ἄνθους τοῦ λωτοῦ.

τρία εἶδη τῶν ὄντων· τὰ οὐράνια πνεύματα, τὰ κα-
ταχθόνια πνεύματα καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

ὥραν γεννόμεθα, τὰς περιστάσεις τῆς μελλούσης
ἡμῶν ὑπάρξεως. Γυνὴ τοῦ Βραχμᾶ εἶναι ἡ λευκὴ

(*) Τρί-μούρτι.—Μήπως ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέξις μοῦ-
τραν καὶ μούρη εἴτι δὲ καὶ τὸ ἀρχαῖον μορφὴ κατὰ-
γινεται ἐξ Ἰνδίας; ἡ Ἰνδικὴ λέξις τριμούρτι καθίσταται πι-

θανήν τὴν ἡμετέραν εἰκασίαν· τῆς γνώμης δὲ ταύτης γενο-
μένης τοχὸν δεκτικῆς δυνάμεθα κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων νῶ
ἀποκαλέσωμεν τὸ τρίμούρτιον τριμούτριον. Σ. Π.

Σαράσβατις, θεὰ τῆς σοφίας καὶ τῆς εὐγλωττίας· ὁ δεύτερος θεὸς τῆς Ἰνδικῆς τριάδος εἶναι ὁ συντηρητὴς θεὸς, φέρει δὲ πλῆθος ἀτελεύτητον ὀνομάτων, ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ὑπὸ τῶν Ταμούλων σεβασζόμενον ὄνομα εἶναι τὸ Τιρουμάλ (εὐτυχὴς Βισνοῦ). ὁ θεὸς οὗτος δοξάζεται διὰ τὰς δέκα αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεις, ἰσάριθμα τεκμήρια τῆς εὐμενείας καὶ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ.

Ζωγραφοῦσι δὲ τὸν Βισνοῦ τετράχειρα καὶ ἐνίοτε ἐπὶ πλείονας ἔχοντα τοὺς βραχίονας καὶ πρόσωπον εὐγενὲς καὶ χαρίεν γλαυκοῦ χρώματος ἢ πρασίνου βαθέως, καθήμενον σταυροποδῆτι ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου πυκνοφύλλου. Παριστᾷσιν ἐπὶ αὐτὸν κατακλιμένον ἐπὶ τοῦ ὄψεως Ἀτισέχα ὅστις φέρει αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐκ γάλακτος θαλάσσης εἰς τὸν Βαϊκούνδαν ἢ παράδεισον αὐτοῦ. Ἡ δὲ ξοδόχρος Λακχίμη εἶναι γυνὴ τοῦ Βισνοῦ, θεὰ τῆς ἀφθονίας καὶ τοῦ πλούτου.

Οἱ ὅπαδοι τοῦ Βισνοῦ (Βισνουλάκται) φέρουσιν

αὐτῆς ὕλης. ἔχουσι δὲ λιγγάμιον ἐγκεκλεισμένον ἐν μικρῷ σωλῆτι ἀργυρῷ ἢ χρυσῷ κρεμαμένῳ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος. Εἶναι δὲ τὸ λιγγάμιον πέτρα μέλαινα τοῦ Γάγγου, λεία, κωνικοῦ σχήματος, ἔχουσα εἰς τὸ κατώτατον μέρος ἐξοχὴν κοίλην ὡς κοχλιάριον. Τὸ λιγγάμιον τοῦτο ὁμοιάζει πῶς πρὸς τινὰ τῶν λατρειῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οὐδέποτε ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τῶν Ἰνδῶν νομοθετῶν ὅτι πρᾶγμα φυσικὸν δύναται νὰ ᾖ αἰσχρόν.

Αἱ νενομφεμέναι γυναῖκες φέρουσι τὸ λιγγάμιον, ὡς λέγει τις, πεπεισμέναι ὅτι θέλουσι λάβει παρ' αὐτοῦ τὴν γονιμότητα. Ἡ λατρεία τῶν ὁπαδῶν τοῦ Σίβα τοσαύτας διακεκριμένας ιδιότητας ἔχει, ὥστε δύναται νὰ θεωρηθῇ σχεδὸν ὡς μία ὁλόκληρος θρησκεία ἐν τῇ μεγάλῃ περιεχομένῃ. Ἰδίως δὲ τὸ σύστημα τῆς πλάσεως κατ' αὐτοὺς διαφέρει ἐντελῶς τοῦ βραχμаниκού.

Ἡθῆ καὶ ἔθιμα. — Αἱ Ἰνδαὶ γυναῖκες δὲν ἀναγ-

Σίβας καὶ Πάρβατις.

κατὰ μέσου τοῦ μετώπου δύο λευκὰς χωρίστρας καθέτους χωριζομένας ὑπὸ ἄλλης ἐρυθρᾶς ἢ κιτρίνης· τὸ σημεῖον δὲ τοῦτο καλεῖται Ναμάμιον.

Ὁ Σίβας εἶναι ὁ θεὸς ὁ καταστροφὴς καὶ ἀναγεννητής. Ἐπικαλοῦνται δ' αὐτὸν ὑπὸ πλῆθος ὀνομάτων. Καὶ ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν χειρῶν αὐτοῦ μεταλλάσσεται ἀπὸ τεσσάρων μέχρι τριάκοντα δύο. Ἐκάστη δὲ χεὶρ ἔχει ἐν ἑπλῶν, πέλεκυν, σπάθην κτλ. Περὶ τὸν αὐχένα αὐτοῦ ὑπάρχει κομβολόγιον ἐξ ἀνθρωπίνων κρανίων, καὶ περὶ τοὺς βραχίονας ἐλίσσονται ὄφεις ἀντὶ βραχιονίων. Ἡ μακρὰ καὶ πυκνὴ κόμη, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, ὑπερμέτρου μεγέθους, πάντα τὰ κατ' αὐτὸν ἐνδεικνύουσιν αἰώνιαν ὀργήν. Ἀναβρίνει δὲ ταῦρον ὀνόματι Ναῦδιν (εὐτυχῆ). Γυνὴ τοῦ Σίβα εἶναι ἡ μέλαινα Πάρβατις (κόρη τοῦ βουνοῦ) ἢ Δύργα (σκληρὰ). Διατρίβει δὲ ὁ Σίβας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ὄρους, Καίλάσας.

Οἱ ὅπαδοι τοῦ Σίβα (Σιβαλάκται) φέρουσι κατὰ μέσου τοῦ μετώπου ἡ βοττοῦ, κύκλον ἐκ σποδοῦ κόπρου βοῦς, ἢ τρεῖς ὀριζοντίους χωρίστρας ἐκ τῆς

κάζονται, ὡς αἱ τῶν Μουσουλμάνων, εἰς βίον καθείρξεως, οὐδὲ νὰ νὰ ἐξέρχονται κεκαλυμμέναι. Οἱ ἄνδρες δίδουσιν εἰς αὐτὰς ἱκανὴν ἐλευθερίαν. Ἐν τοῦτοις οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ περ ζῶντες ἐν μέσῳ τῇ Ἰνδικῇ βίῳ, μόλις καὶ σπανίως ἀναγγνωρίζουσιν αὐτάς· τὰ ἐνδύματα, τὸ βᾶδισμα, ἡ στάσις αὐτῶν, ἀπαράλλακτα παρὰ πάσαις, ἐμποδίζουσι τὴν θέλοντα νὰ ἀναγγνωρίσῃ νὰ διακρίνῃ αὐτάς.

Ἡ γυνὴ ὑπηρετεῖ εἰς τὸν ἄνδρα τρώγοντα, ἀναμένει δὲ νὰ τελειώσῃ ὅπως λάβῃ καὶ αὐτὴ τροφήν.

Αἱ γυναῖκες τῆς Καρικᾶλης πορεύονται εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Toris-Puits, κειμένην κατὰ τὸ προάστειον Βαδαμαρεκαδεῦ, καὶ εἰς τὸν κῆπον τοῦ Βασιλέως, ὅπου ὑπάρχει τὸ ἀριστον ὕδωρ, ἢ εἰς Ἀρσελάρ, ὅπως ἀντλήσωσι τὸ ὕδωρ τὸ ἀναγκασιδὺν εἰς τὰς οἰκιακὰς χρήσεις. Τὰ ἀγγεῖα ἃ τινὰ μεταχειρίζονται, ἐκ γῆς ἢ κιτρίνου χαλκοῦ, καλοῦνται παρέλλαι· αἱ δὲ γυναῖκες φέρουσι συνήθως δύο τουλάχιστον, ὧν ἡ ἐλάσσων βυθίζεται εἰς τὸ φρέαρ καὶ τὸ ἐν αὐτῇ περιεχόμενον καταχέεται διαδοχικῶς εἰς

τὴν μεζόνα. Ἐχουσι δ' αὐτὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν ἐλάσσονα ἐπὶ τῆς μεζόνος καὶ βαδίζουσι μηδόλως φέρουσαι πρὸς αὐτὰς τὰς χεῖρας μετὰ τῆς συνήθους αὐταῖς εὐκνησίας. (Ἰδε φυλλ. 348 σελ. 304. *Γυναικες Ἰνδαί.*)

Τὸ ἔνδυμα τῶν γυναικῶν συγκροτεῖται ἐξ ἐνὸς κομματίου ὑφάσματος βαμβακίνου ἢ καὶ μεταξωτοῦ μακροῦ εἰκοσι πόδας τοῦλάχιστον καὶ πλατέως ὑπὲρ τοὺς δύο, καλουμένου δὲ πάγρου. Τῶν ἐνδυμάτων τούτων ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη παντὸς χρώματος καὶ πάσης ἀξίας. Μέρος τοῦ πάγρου διερχόμενον περὶ τὴν ὀσφὺν σχηματίζει εἶδος χιτῶνος (*jure*), καθικνουμένου μέχρι τῶν ὑπὸ τὸ γόνυ· τὸ δὲ περισσεῦον τοῦ ὑφάσματος τούτου καλύπτει τὸ στήθος καὶ ἐπαναπίπτει ἐπὶ τῆς ῥάχεως ὅπως περιδεθῇ ἅπαξ ὡς ζώνη. Ἐχουσι δ' αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε, καὶ μικρὸν στηθόδεσμον ἐκ μετάξης ἢ βαμβακίου (*ραουκέι*).

Αἱ πλείσται τῶν γυναικῶν φοροῦσιν εἰς ἕκαστον μὲν βραχίονα εἰκοσάδα λεπτῶν βραχιονίων ἐξ ὕαλου καλουμένων *βαλαιβάλων*, ἢ τέσσαρα χαλκᾶ ἢ χρυσᾶ ψέλλια· εἰς ἕκαστον δὲ καρπὸν τῶν ποδῶν ἀργυροῦν ψέλλιον καλούμενον *καποῦ*. Καὶ οἱ μὲν δάκτυλοι τῶν χειρῶν κοσμοῦνται ὑπὸ δακτυλιδίων, εἰς δὲ τοὺς τῶν ποδῶν ἐμβάλλουσι παχεῖς κρίκους, χειρῶν δὲ καὶ ποδῶν τοὺς ὀνυχας χρωματίζουσι κοκκίνους διὰ φύλλων *έννέου* καὶ αὐμυρίζουσι τὸν κύκλον τῶν ὀφθαλμῶν διὰ *μαίου* (τοῦ κραλίου τῶν Ἀράβων)· ἔτι δὲ ἐντρίβουσι τὰ πρόσωπα διὰ κρόκου. Χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ περιδέραια κρέμονται ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτῶν, τὰ δὲ ὦτα αὐτῶν πολλοῦ τετρημένα στολίζονται ὑπὸ κοσμημάτων· πρὸς τούτοις ἐξαρτῶσι κοσμήματα καὶ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν ῥωθίων καὶ ἀπὸ τοῦ διαχωρίσματος τῆς ῤινός. Πολλὰ κεντοῦνται τοὺς βραχίονας ἀλλοκότους ζωγραφίας μηδὲν ὁμαλὸν χαρακτῆρα ἔχουσας. Αὐξάνουσαι δὲ τὸν ὄγκον τοῦ κοσμήματος αὐτῶν, ὃν φέρουσι παρὰ τὸ ὄς, προστιθέασιν πολλάκις στυπτεῖον ἢ ὄγκον τριχῶν πεπλασμένων. Μυρίζουσι δὲ τὴν κόμην αὐτῶν, λειαίνουσαι καὶ λαμπρύνουσαι αὐτὴν, δι' ἐλαίου κεκαθαρμένου καὶ εὐώδους.

Αἱ γυναῖκες τῆς κατωτάτης τάξεως εἰσὶν ἀκάθαρτοι ὑπὲρ πᾶσαν περιγραφὴν· οἱ πάγνοι αὐτῶν βερυπωμένοι καὶ ἐσχισμένοι σπανίως πλύνονται· τὴν δὲ κόμην αὐτῶν τρίβουσι δι' ἐλαίου σιλικυπρίου οὐ τινοῦς ἢ ὁσμὴ δυσώδης μὲν ἀλλ' οὐδαμῶς προφυλάττει τὴν κόμην αὐτῶν ἀπὸ τῶν μυρμηκιῶντων ἐν αὐτῇ ζωφίων· καὶ βλέπεις πολλάκις τὰς γυναῖκας λελυμένην ἔχουσας τὴν κόμην, βοηθούσας ἀλλήλαις εἰς καταστροφὴν αὐτῶν ἀμοιβαίως. (Ἰδε φυλλ. 348, σελ. 304. *Γυναικες καλλωπιζόμεναι*).

Ἐν δὲ ταῖς ἀλδέαις (χωρίοις), αἱ γυναῖκες τῶν παριῶν οὐδὲν ἄλλο ἔνδυμα ἔχουσιν ἢ τεμάχια ὀθο-

νίου περὶ τὴν ὀσφὺν, τὰ δ' ἐπίλοιπα τοῦ σώματος μένουσιν ὀλόγρυμα. . . .

Οἱ Φακίρι, οἱ Ἄνδαι, οἱ Ταδῖνοι, οἱ Πανδαρῶν (Ἰδε φυλλ. 348, σελ. 300) οὐδεμίαν φυλὴν σχηματίζουσιν ἀλλ' εἶναι εἶδη ἐπαιτούντων μοναχῶν ζώντων δαπάνη τοῦ ἐλεήμονος κοινοῦ. Οἱ προσκυνηταὶ οὗτοι βασανίζονται ἐκόντες παραδόξως· τρυπῶσι τὰς παρειὰς διὰ βελόνης, κεντοῦσι τὴν γλῶσσαν, περιπατοῦσιν ἐπὶ ἐνὸς ποδὸς φοροῦντες σανδάλια περιέχοντα καρφία, τινὲς δὲ καὶ κόπτουσιν ὑπὲρ τὰ ἰσχία ὅπας εἰς ἃς εἰσάγουσι μάχαιραν, οὕτω δὲ φορολογοῦσιν ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως τὴν γεννηιοδωρίαν τοῦ πλήθους. . . .

Οἱ δὲ ἀγγειοπλάσται (Ἰδε φυλλ. 348, αὐτόθι), ἢ Κοσσαθέροι κεῖνται ἐκτὸς τῆς μεγάλης κατατάξεως κατ' ἀριστερὰν ἢ δεξιὰν χεῖρα. Ἐτιμώθησαν δ' οὕτω διὰ τὴν μεγάλην ἀξίαν ἣν οἱ Ἰνδοὶ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν καθαρότητα τῶν ἀγγείων αὐτῶν, ἃ τινὰ καλούμενα *πανέλλι*, *χαττήσια*, κτλ. κατασκευάζονται συνήθως ἐκ γῆς τοῦ τόπου, εἶδους ἀργίλου ἣν οἱ ἀγγειοπλάσται ἀτελῶς ὀπτῶσιν. Τὸ δὲ βερενίκωμα μόλις γινώσκουσιν. . . .

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(Συν. Ἰδε τόμ. ΙΑ', καὶ ΙΕ' Φυλλ. 338, 340—348.)

Ε'.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ.

Πρωτὴν τινὰ, ἡ Σιβύλλα, συνωδευμένη ὑπὸ γέροντος ὑπηρέτου τῆς μάμμης αὐτῆς, ὑπῆγε ν' ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαγδαληνῆς, ἥς ἦτο ἐνορίτις. Εἶδε δὲ εἰς ἀπόστασιν τινὰ βημάτων τὴν δούκισσαν Λευκὴν γονυπετῇ ἐπὶ εὐκτηρίου ἔδρας, εἰς θέσιν βαθείας σκέψεως καὶ μὴ φανεῖσαν ὅτι παρετήρησεν αὐτὴν. Ἡ Σιβύλλα εἶχε διέλθει τὴν παρελθούσαν ἑσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δουκὸς τῆς Σώθης καὶ ἔλαθεν ἐκεῖ τεκμήρια φανερώτερα τοῦ συνήθους τοῦ ζωηροῦ ἅμα δὲ καὶ ἀποκρουστικοῦ ἐνδιαφέροντος οὐ τινοῦς ἢ ἐννοια εἰς αὐτὴν μὲν μυστήριον, εἰς δὲ τὸν ἀναγνώστην δὲν εἶναι πλέον. Ἡ ἀπροσδόκητος παρουσία τῆς Λευκῆς εἰς τὸν ναὸν μετέτρεψε κατ' ἀρχὰς ὀλίγον τὸν ῥοῦν τῶν ἰδεῶν τῆς Σιβύλλης, ἀνεθυμίσασα αὐτῇ ὁλό-